

a literárně historické poznatky, jež jsem obšírně dovedl pro Březinu a Sovu ve svých studiích v Duši a díle. Ale totéž co o Březinovi a Sovovi platí i o Macharovi, Neumannovi a Dykovi, a jen hrubá neznalost jejich díla nebo naprostá neschopnost kritického rozboru se jich může dovolávat proti mně.

Macharovy počátky, jeho Confiteor, stojí úplně pod hvězdami romantickými, pod Byronem, Máchou a Lermontovem, a jsou psány z pocitu nejhořčího osamocení, mstné a nenávislné vzpoury; současná kritika vyčtla z nich přímo misantropii a nihilism; a básník sám hájí v nich i theoreticky pesimism a *l'art pour l'art*... A nalézti v prvních knihách básníka Zlomené duše překypění štědrého a marnotratného života, jeho radosti, šife a pohody, může jen literární ignorance.

Právě jako v prvním období tvorby Dykovy, který přímo programově si vztýčil teorii *zla pro zlo* a kultivoval vědomě osamění a jeho tragism ve všech pózách romanticko-heroických. A Neumann? Neví pisatel nic o *satanismu* jeho prvních knih a celém byronovsko-romantickém epigonství, které s ním souvisí? Nezná Snu o zástupu zoufajících, nezná Apostrof hrdých a vášnivých a jejich anarchistického titánství a protispolečenské pózy, obracející se proti životní šíři, laskavosti, všednosti?

Ale toto východisko tvorby z pocitu osamění platí mně nejen pro všechny dnešní významnější tvůrce české — platí mně i pro umění evropské; pro zdánlivý realism Schnitzlerův jako Hauptmannův (Einsame Menschen!), pro Verlaina jako pro Rimbauda a pro Guérina (Le coeur solitaire!) a pro desítky jiných a mezi nimi zvláště zjev, který je světlem v modernistickém kalendáři, pro Verhaerena, jak jsem dovedl ve své obšírné studii jeho díla (u Kočího 1917).

To je prostě mé kritické a literárně historické *poznání*, jež leží ne ve mně, nýbrž ve studovaných autorech a jest úplně nezávislé na mé vůli a na mých přáních, a odmítám proto výtku, jako bych chtěl český život výlučně tragisovat a jako bych „přečenoval bolest“ v tvorbě básnické. Těmito výtkami obrať se napříště „civilní“ p. Rutte, na ty ubohé autory samy, kteří nepamětliví policejních předpisů měšťáckého středověcí, diktovaného takovým příštím českým cestešem, přecenili věru, u všech řasů!, bolest a zoufalství misty až v docela neslušné a nepřipustné skřeky šílenství a halucinace pomateného rozumu! Byla to ve svých chvílích, jak vidět, holota venkoncem „necivilní“ a „necivilisovaná“, ti moderní básníci, a vyžehlený a vymydlený civilista o „zjasněných očích“ měl by si rozmyslit podati jim ruku!

Polemické mravy Karla Čapka

V 18. čísle Cesty nazývá mne Karel Čapek *osobním a neslušným polemikem*, kterému nejdě o to, aby zvířel správný názor, nýbrž o pošpinění osoby protivníkovy; i nemá prý mravní povinnosti mně odpovídati. Jsou urážky, které se odrážejí na toho, kdo jich po tobě vrhl, a z nich jsou tyto. Pravda jest, že *osobně a neslušně vedl si Karel Čapek*, když mě *kriticky historické poznání* o rázu moderní poesie vůbec a české poesie z let devadesátých zvláště prohlásil podloudně za *osobní konfesí* a snažil se z ní vytlouci *prejudiciem proti mému dílu básnickému*. Já naproti tomu jsem vyvrátil v čísle 31 Kmene *věcnou krilikou* jeho pojetí autorů, kterých se mylně proti mně dovolával, jako nesprávné a nepravdivé.

Své vývody adresoval jsem p. Ruttemu proto, že odstavec mne se týkající v Cestě *nebyl podepsán* — i domníval jsem se, že jest jeho autorem buď p. Rutte nebo někdo, koho zaštituje. Prosim tedy své čtenáře, aby si škrtili v mé replice v 31. čísle Kmene jméno Rutte a nahradili je jménem Karla Čapka. Jinak nemění se tím nic, neboť oba pánové mají v theorii „civilnost“, která v praxi však velmi často selhává.

Ve věci p. Zítkově

byl mně zaslán redakci Hudební revue tento dopis:

V minulém čísle Kmene napadl p. Weinberger hudebního skladatele Otu Zítka obviněním, že jeho článek „Alexandr Skrjabin“, otištěný r. 1915 v Hudební revui, jest plagiatem.

Podepsaná redakce Hudební revue k tomu prohlašuje:

R. 1914 zaslal nám p. Zitek delší studii s názvem „Problematické zjevy moderní hudby“, v níž pojednával o hudebních skladatelích Schönbergovi, Hartmannovi, Skrjabinovi a Schrekrovi. Článek ten pro nával látky zůstal neotištěn. Teprve když r. 1915 se proslechlo, že Skrjabin zemřel, použila redakce této studie a otiskla z ní úryvek o Skrjabinovi, tedy torso většího celku, s následující poznámkou:

„Tento článek p. Oty Zítka jest vyňat z delší studie o moderních skladatelích. Rozhodli jsme se uveřejniti jej samostatně proto, že došla zpráva, že Skrjabin zemřel. Poněvadž p. O. Zitek dli na bojišti a nebylo možno se s ním dohodnouti o úpravě jeho stati, myšlené jako část většího celku, ve článek samostatný, otiskujeme ji tak, jak byla napsána.“

Podepsaná redakce Hudební revue, vyňavši citovanou část stati p. Zítkovy, opomenula poznamenati, že ve vynechaném úvodu celé studie i v ostatním neuveřejněném textu autor výslovně uvádí, o jaké prameny se opírá, a že poukazuje mezi nimi *výslovně a několikrát* také na almanach Der blaue Reiter.

Útok p. Weinbergův je tedy nespravedlivý.

Do rukopisu, jenž obsahuje též vlastnoruční poznámky zemřelého prof. Steckra, lze komukoli nahlédnouti v redakci Hudební revue.

Ve vši účtě Redakce Hudební revue.

Dr Václav Zubatý,
zodpovědný redaktor.

Otiskuje tento dopis redakce Hudební revue, nemohu nepodotknouti, že redakce se svou nedbalostí těžce prohrála na p. Zítkovi. Vždyť nebyť odhalení p. Weinbergova, které redakce Hudební revue neoprávněně nazývá „útokem“ a „napadením“, přešla by ostuda p. Zítkova do budoucnosti, která by jí jistě dříve nebo později odkryla.

Ostatně ani jmenování článku v Der blaue Reiter jako pramene neopravňovalo p. Zítka k tomu, aby z něho překládal celé věty. Takové věty každý slušný spisovatel dává do úvozovek jako citáty a jmenuje v závorce nebo v poznámce autora, z něhož je přeložil.